

європейських мов. Часто запозичується з французької та латинської мов і широко використовуються у юридичній практиці й до сьогодні [3, с. 276].

Різниця в законодавчих системах та лінгвістичних традиціях країн, різне оформлення документів будь-якого типу, своєрідність мов, лінгвокультурні розбіжності мови, також спричиняють труднощі під час перекладу термінів з англійської мови на українську.

Отже, враховуючи вищезазначене, перекладач або юрист повинен бути обізнаний, звертати увагу на контекст вживання того чи іншого терміну. Також переклад вимагає знання тієї галузі, якої стосується переклад, потрібно знати і розуміти зміст термінів англійської мови і української мови в тому числі. Однією із причин виникнення труднощів є те, що під час перекладу можуть бути терміни, які є запозичені в англійській мові із інших мов, наприклад з французької або латинської, тому для більш точно перекладу потрібно звертати увагу на їх походження. Також важливо виділяти таку проблему, як багатозначність юридичних термінів, не тільки серед різних галузей науки, але й всередині самої юридичної галузі тексту.

1. Енциклопедичний юридичний словник. Київ. 2001 р.
2. Загороднюк А. С. Труднощі юридичного перекладу англійських термінів-полісемантів українською мовою (на прикладі термінів "law", "body", "case", "regulation", "public" та "power"). *Science and Education a New Dimension: Philology*, I(3). 2013. С. 53–56.
3. Шумило І. І., Карпушина М.Г. Труднощі перекладу юридичних термінів англійської мови. «Молодий вчений». №12 (52). Грудень, 2017. С. 275–278.
4. Бесараб Т. П. Особливості перекладу юридичної термінології США та Великобританії. *Сборники научных работ НТУ «ХПИ»: Проблемы та перспективи формування національної гуманітарно-технічної еліти № 28–НТУ «ХПИ»*. 2010. С. 421–437.
5. Ключина А. М., Здор А. И. Проблемы и способы перевода английских терминов в текстах юридического дискурса. *Поволжский педагогический вестник*. 2016. №3(12). С. 54–59.

Шубенок Тамара Іванівна,
викладач кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЩОДО МОВНОГО ПИТАННЯ МІГРАНТІВ

Якщо вірити археологам, мігрантами є майже всі люди на землі: людство виникло у Африці приблизно 200 тисяч років тому і розповсюдилось по всьому світі – у Європу, Азію, Австралію, Америку. У світі нараховують 200 мільйонів мігрантів, тому проблеми і можливості, пов'язані з міграцією, обговорюються як політиками так і звичайними людьми по всьому світі. Як сказав журналіст Борис Альтнер, ХХІ століття ми могли б назвати «віком мігрантів». [1]

У сьогоднішньому глобалізованому світі люди знаходяться у постійному русі. Міграція розмиває традиційні кордони між культурами, етнічними групами і мовами. Але завдяки міграції світ стає більш різноманітним, економічно і культурно багатішим.

Європа зіштовхується із серйозними демографічними змінами, які, у різному ступені, підсилюються міграційними потоками. Ставляться під питання існуючі підходи до інтеграції і до регулювання культурної різноманітності. «Як ми розуміємо це зараз, мультикультуралізм дозволяє у деяких державах розвиватися паралельним суспільствам... Цьому потрібно покласти кінець». Це заявив Турбйорн Ягланд, Генеральний секретар Ради Європи. [2] Це означає, що мультикультуралізм зазнав поразки. Яким чином може бути вирішено це питання? Вважається, що це може бути щось, що називають «інтеркультуралізмом», який сприяє індивідуальним правам кожного, без будь-якої дискримінації. В інтеркультурному суспільстві люди мають право зберігати свою етнічну, культурну і релігійну самобутність, і до такої форми самобутності з терпимістю відносяться інші люди. При цьому все суспільство повинно дотримуватись норм у галузі прав людини, а культурна відмінність не може розумітись як обґрунтування порушення прав іншої групи. Подібний підхід забезпечує максимальну толерантність щодо індивідуального вибору і мінімальну толерантність у відношенні тих ідей, які могли б підірвати самі основи демократичного суспільства.

Але є і інша сторона міграції, яка сприймається як загроза для прав людини, тому що людині важко орієнтуватись у чужому для неї середовищі. В. Г. Короленко у своїй повісті «Без язика» присвятив увагу цій і зараз актуальній проблемі пошуку кращого життя на чужбині. Людині важко знайти себе у новому суспільстві особливо, якщо вона не знає мови: «Без язика человек как слепой или малый ребенок». [3] Людина вважається німою, тому що не вміє розмовляти мовою країни, куди вона приїхала, а також і не розуміє чужого життя.

Українці, що працюють за кордоном, в основному скаржаться на мовний бар'єр, відсутність договору з роботодавцем і почуття меншовартості. А з дискримінацією за національною ознакою стикалися лише 8% опитаних заробітчан. Як повідомлялось у ЗМІ українські робітники зазнали мовної дискримінації на одному із підприємств Польщі. Щоб відрізнити їх від поляків, їх вдягнули у форму українського прапору. У своє виправдання роботодавці заявили, що це зроблено для швидшого визначення людей, які не розуміють польської мови.

Як питання мов регулюється у світі? У багатьох країнах світу знати державну мову та говорити державною мовою - це обов'язок кожного, хто є громадянином або приїхав у цю країну жити, вчитися, працювати. Ось, наприклад, в Естонії за незнання естонської мови штрафують. Ті, хто не вивчив державну мову за рік, отримують штраф у розмірі 70 євро. У 2017 році в Латвії Державний мовний центр оштрафував мера Даугавпілса Річардса Егімса за недостатнє знання латвійської мови. Під час аудиту було встановлено, що

мовні знання міського голови були недостатніми для виконання його обов'язків. Політику було наказано вивчати державну мову протягом півроку.

За відсутність знань або невикористання офіційної мови в Латвії мінімальний штраф - 25 LVL (50 доларів) і максимальний штраф - 200 LVL (400 доларів). Штраф нараховується також за продаж товарів без латвійського перекладу маркування, інструкцій, гарантійних документів / паспорта. Закон Литовської Республіки "Про державну мову" закріплює обов'язок володіти литовською мовою для посадових осіб, поліції, зв'язку, транспорту, охорони здоров'я та соціального забезпечення. У Польщі існує закон про польську мову, який захищає та пропагує польську мову у світі. Усі найменування товарів та послуг, пропозиції, гарантійні умови повинні бути надані лише польською мовою.

Закон про використання державної мови діє також у Франції. Для вивісок, оголошень на вулицях та у громадському транспорті, інструкцій щодо товарів та реклами потрібна лише французька. До речі, у 2012 році парламент Киргизії вирішив оштрафувати державних службовців за те, що вони не знають державної мови. У США поліція накладає штраф на тих, хто не може відповісти англійською. У більшості випадків це стосується працівників-мігрантів. Однак, така урядова політика може розглядатись як регулювання мовного питання в державі. Поліція часто виписує штраф із таким змістом: "No communication – 1000\$". Це означає, що співробітники поліції поставили особі кілька питань, і не зрозуміли її відповіді, зокрема через відсутність знань англійської мови. Тому, якщо ви не вмієте розмовляти державною мовою, потрібно заплатити серйозний штраф. [4]

Мігранти добре розуміють, що їм потрібно вивчати мову країни, в якій вони проживають для того, щоб вижити, щоб там залишитись і бути успішним. Вони мають дуже конкретні лінгвістичні потреби, пов'язані з роботою, навчанням дітей у школі, лікуванням.

Потрібно постійно вдосконалювати і розвивати мовні навички. Пам'ятаєте, у Рильського:

Як парость виноградної лози,
Плекайте мову.
Пильно й ненастанно
Політь бур'ян.
Чистіша від сльози
Вона хай буде.

1. Борис Альтнер. «Век мігрантов» (на русском языке) <http://www.rosbalt.ru/main/2006/06/28/258300.html>

2. Совет Европы предупреждает о мультикультурализме, «Financial Times», 16 февраля 2011 года; <http://www.ft.com/intl/cms/s/0/72c02d9a-39c6-11e0-8dba-00144feabdc0.html#axzz1bhKInsit>

3. В. Г. Короленко «Без языка» <http://homlib.com/read/korolenko-vg-1/bez-yazyka/21787>

4. <https://legalhub.online/intelektualna-vlasnist/movne-pytannya-chomu-u-sviti-shtrafuyut-za-neznannya-derzhavnoyi-movy-a-v-ukrayini-ni/>